

sagt i offentlige Blade; men den vilde have en rimelig Formodningsgrund for sig i den Betænkning, som er afgiven (Hør! Hør!) af 25 dertil valgte, særdeles dygtige Mænd, hvoriblandt der var, om jeg mindes ret, 16, som enten ligefrem erklærede sig imod det Besætteligste i Udkastet, eller dog vilde have saadanne nærmere Bestemmelser tilføiede, der gjorde, at det kongl. Budskab ikke kunde være blevet fuldbyrdet.

Madvig: Det gjør mig ondt, at jeg, efterat der allerede er nedlagt en saadan Indsigelse, som skeet, imod en Uttring af en æret Landsstingsmand (Orsted), for hvem jeg sandelig har den høieste Agtelse, ogsaa maa gjøre en bestemt Indsigelse. Men den Indsigelse, som jeg vil fremsætte, er ikke saa meget en Indsigelse imod en enkelt Landsstingsmands Uttringer som imod den Maade, hvorpaa man her under en foreløbig formel Debat vil indbringe Sagens Realitet (Hør!) Det er ganske vist, at af 25 Medlemmer, der dannede et Udvalg, have de 16 Betænkneligheder ved den Form, hvorunder Sagen var foreslaaet ordnet i det fgl. Budskab; men der er Ingen, i det Ringeste ikke førend vi ere komne længere i Behandlingen, der er berettiget til at sige, at disse 16 eller de 7 eller de 9 vilde Noget, hvorved Budskabets Henstgt blev en Umulighed. Det bliver først at undersøge. Forrige Gang var det ikke engang udtalt, at Ministeriet insisterede paa en absolut og ubetinget Antagelse af Budskabet i den Form, hvori det var forelagt (Hør!). Nu er det udtalt af Regjeringen, at den formener, at dette maa skee. Men lad os først undersøge, om det virkelig forholder sig saaledes. Jeg vil hverken udtale mig for eller imod Sagen; men jeg vil nedlægge Indsigelse imod, at man allerede nu, inden man er kommen til Sagen selv, betegner Meninger, der kunne afvige fra de Former, hvori Budskabet er forelagt, som sigtende til Noget, hvortil de ikke sigte. Lad os idetmindste, indtil Sagen foreligger, forbeholde os fri Behandling, under Forudsætning af, at Alle ville, hvad de troe Regjeringen kan gaae ind paa og Kongen sanctionere. (Hør!)

Orsted: Maatte det være mig tilladt at tale nogle Ord?

Formanden: Jeg vil bemærke som Formand, at jeg antager, at Forhandlingerne ere komne ind paa et Standpunkt, som ikke vedkommer det, hvorom der her er Tale (Ja! Ja!) og jeg beder derfor de ærede Rigsdagsmænd, der ville have Ordet, at de ville holde sig til, hvad der foreligger.

Orsted: Jeg ønsker blot at give en Forklaring over mit sidste Foredrag, der er blevet misforstaaet.

Formanden: Jeg kan dog ikke skjønne rettere, end at en saadan Forklaring vil medføre Contrastforklaringer, og jeg vil derfor henstille til den høitærede Rigsdagsmand, om han ikke selv finder, at det er bedre ikke at forfølge dette Thema.

Orsted: Ja, dersom det beroer paa mig, saa agter jeg rigtignok at fremkomme med mine Uttringer (Munterhed); men, dersom derimod den ærede Formand ikke vil give mig Ordet, skal jeg underordne mig hans Villie.

Formanden: Jeg maa ganske henholde mig til, hvad jeg som Formand har tilladt mig at udtale.

Orsted: Som en Følge deraf troer jeg altsaa, jeg er berettiget til at tale (Nei!). Jeg troede, Formanden vilde henstille det til mig.

Formanden: Nei, det var ikke min Mening.

Orsted: Ja, det er en anden Sag, saa kan jeg ogsaa meget godt tie.

Da Ingen ellers ønskede at yttre sig, erklærede Formanden den foreløbige Behandling af denne Sag for sluttet; hvorefter det uden Afstemning blev vedtaget, at Sagen skulde overgaae til endelig Behandling i et senere Møde.

Formanden: Jeg skal nærmere opgive Tiden for de Forslags Indlevering, som Noget af de ærede Medlemmer maatte ville stille til Sagens næste Behandling.

Vi gaae over til næste Nummer paa Dagsordenen, hvis Gjenstand er, at Rigsdagen i Genhold til § 7 i Forretningsordenen vil beslutte, om den af Regjeringen forelagte Sag, angaaende det kongelige Budskab af 4de October f. A. til den danske Rigsdag om Thron-